

БОЯН НАЧЕВ
WORKING CLASS HERO
РАЗКАЗ ЗА НОВИТЕ
ХОРИЗОНТИ ПРЕД НОВИЯ
ЧОВЕК

chitanka.info

На Ф. Кафка и John Lennon

Да, помня, да, наистина си спомням това добре, въпреки че по-късно много неща ми се губят. Избледнели са и някак премесени с кошмари. Кошмарите, да, кошмарите дойдоха после, тези откъслечни парчета ужас, шрапнели от болка, които накъсват бледата тъкан на упоеното ми съзнание и същевременно като стоманени нишки на ризница стягат крехката реалност на спомените ми. Потопен съм в някаква мрачна ферментация от халюцинациите на възпалени транквиланти и алиенация на шизофренни пристъпи, които като волтова дъга разсичат гангрениялия ми мозък. Болка нажежена до бяло изпепелява разсъдъка ми и после отново потъвам в хладната безтегловност на едно безкрайно виолетово умопомрачение, сред което се разлива пяната от прибоя на хлороформените вълни. Капки от тази пяна се процеждат през пукнатините на трапанирания ми череп. Системата, включена над мен, капе с ритъма на замиращото клето мое сърце. Лежа безпомощен или по-скоро съм захвърлен върху хирургичната маса, а ампутирания ми крайници лежат безжизнени в голям метален леген под масата... След това настъпи пълен мрак и покой, вероятно окончателно съм загубил съзнание.

Както казах, някои части от предишния си живот си ги спомням добре. Беше свежа привечер — ранното лято, някъде към края на юни. Стоях долу пред входа, бях позвънил и чаках отгоре да отворят. Бавеха се, отново позвъних. Зачаках. Топли аромати на задушливи цъфтежи и миризма на пържени кюфтета се разнасяше сред околните балкони над мен. Извадих половинката водка, която носех в служебната си чанта, и отпих. Беше топла и се наложи бързо да преглътна и от колата, тя също се бе стоплила и бе станала вече дегазирана и блудкава. За да спре да ми се гади запалих цигара и стръвено дръпнах. Все още никой не отваряше, пак позвъних.

Казвам се Петър Манолов Домбашки, това съм сигурен. Успях да го възстановя по-късно в паметта си. Малко над четиридесет съм, среднограмотен техник и още ерген. Завършил съм „Комаров“ и съм ходил войник. Произхождам от работническо семейство. Работя като

кабелен техник във фирма доставчик на цифрова телевизия и Интернет. В квартала ме знаят като Пепа Отвертката или само като Отвертката, както ми викат приятелите и местните пияндета, сред които прекарвам повечето от времето си.

Отново отпих и тогава чак се чу приглушеното бръмчене на домофонната уредба, отгоре най-после отвориха. Имах извънредна поръчка за включване на Интернет, вечерно време след 19.00 ч., нямали друга възможност. О. К., извънредно плащане за извънреден труд след работно време, специална услуга. Кофтите беше, че до това време трябваше да се пазя относително „сух“, за да мога да свърша работата, а и се наложи да зарежа един добре тръгнал белот. Вървеше ми — имах добри ръце. Всичко коз!

Излязох от асансьора, допуших цигарата, изстрелях фаса в движение и се спуснах от междуетажната площадка. Вратата на апартамента на въпросния адрес беше леко откряната, масивна, блиндирана със скъпи декорации. Студено и стилно, доколкото забелязах — баровци. Вратата рязко се разтвори следващия момент и пред мен застана, навярно собственикът, мъж прехвърлил петдесетте, висок, слаб, с очила, къса сребриста брада и рентгенов поглед. Беше с бяла престилка, небрежно разкопчана, отдолу се виждаха риза и вратовръзка. Вероятно бе лекар, върнал се от работа току-що. Имаше излъчване и вид на тузар. Явно беше от тия доктори на висока позиция, я хирург в престижна болница, я шеф на клиника някаква или пък бе преуспяващ зъболекар с богата пациентела. Нямах нищо общо с бате Велко Аспирината, смачкан линейкаджия, който минаваше след нощната през барчето до блока, дето обикновено висях, да удари едно голямо бързо, за да може да заспи. Има лекари и лекари и социална диференциация навсякъде. Бате Велко често пъти е толкова смазан, едва стои след дежурство, изглежда по-зле от нас, дето цял ден сме пили.

Мъжът кимна хладно да вляза, като ме удостои само с един-единствен поглед, изстрелян над рамките на очилата, и продължи разговора си по джиесема. Говореше италиански, да, спомням си и точно тембърът му нещо като Тото Котуньо или не, май повече на Ал Бано приличаше: — „Си, си бонджорно, сеньор Росиньоли, е перджое востра, грация, бене, бене...“ и влезе някъде навътре в апартамента и се скри зад някаква тапицирана врата, зад която продължаваше

приглушено да се чува гласът му. Такива типове вечно са много заети, имат неотложни разговори, търсят ги от офиса в Милано, от банката или клиниката — „Бонджорно, грация, си, си бене...“ теб и за пет пари не те бръснат. Ти си кабелджийчето, някакво си там техническо лице, демек никой, прошлек некъв, без име. Напътстван само с жестове като куче. Сигурно е по-мил с домашния си любимец, дал е много пари за него. Ние за такива сме само обслужващ персонал на охолния им живот. Как ги мразя тия мазни типове! После тоя все няма да е доволен, връзката била бавна, забивал често, лайърлесът се губел. Не, не можел във вторник сутринта и сряда, следобед летял за Виена, петък — абсурд нали ви обясних, откривам семинар в Барселона, другият месец съвсем не! Ако може сега? Плащам, бързо и не ме интересува кой си, плащам, мога да си го позволя. Защото времето е пари, а пък моето струва страшно много пари, така че майсторчето, техничето там, аре да те замолим по-бързичко, ако обичаш, разбираш ме, щото ние, баровците, не стъпваме по земята, дето се бутате вие малките човечета, ние сме много заети, виждаш, летим в облаците. Кво, човешки да кажем едно „Добър вечер“, толкова ли е много? Няма време! Ш-ъ-ъ! Ало, ти добре ли си, аз да си губя времето да си говоря с някъв примитив в мазен комбинезон? Не ме интересуваш ни най-малко, бачкай, плащам, за това съм те поръчал, ти си стока за мен, част от услугата, част от промоционалния пакет, фиксинг, част от процент, статус за качество, функция, операционна програма, но не и живо човешко същество. По-точно ти си 27.90 лв. за базовия пакет + 20 лв. за извънреден труд след 19.00 ч., а не някаква си личност. Какво с ДДС? Да, разбира се, с прикрепен фискален бон. Моля, подпишете тук! Само, моля, не ни занимавайте повече с оригиналността на своето безличие. Аре, нема нужда. Ние плащаме за услуга и качество не да си приказваме, няма нужда от фамилиарничене, чак пък да се запознаваме! Ти за нас си само една отвертка, част от цената, не си човек за едното здрасти дори. Така си мисля, просто си разсъждавам през онази вечер. Стоя и чакам и чувам как баровецът, някъде далеч в утробата на луксозното си жилище, някак артистично разхвърляно, но в никакъв случай занемарено, да продължава разговора си с чужбина на италиански. Получавам усещане, че все едно и той е там, а аз съм тук и продължавам да вися и да го чакам тоя шибаняк да свърши най-после и да му включа нета.

Отново надигам бутилката с водка и ми премалаява леко, колата ми свърши отдеве още и сега смуча чисто. Запътвам се навътре в апартамента, като се оглеждам наоколо — картини, гоблени, старинни мебели, пиано, огромна плазма в дъното на просторния хол, по-нататм тераса с дълъг сенник и увивни растения. Преминавам през трапезарията и се отправям към кухнята. Дали там няма да има някакъв разремител може би кола или нещо друго. Не мога да пия на голо, от дълго време имам проблеми със стомаха. Тоя тип явно още бая ще трябва да го чакам. За такива ние, никому неизвестните, сме никой и нищо, някъде около кръглата нула ни е статусът. Някаква биологична конюнктурa сме, част от подсигурения и гарантиран комфорт на тази класа, мамка му!

Пак отпивам. Чувствам се замаян, така, докато си мисля за разни такива неща и се напивам постепенно. Професионално заболяване, ох, амортизация, умора на материала. Имам здравословни проблеми, чарковете ми се изхабяват, смазочното ми масло прегаря. Вероятно тоя тип би могъл да ми помогне, ако пожелае, поне нещо да ме насочи или посъветва. Щом е толкова богат, сигурно е добър и си разбира от работата, но като е хуманен лекар, дали пък е човек? Много не личи, бездушие в бяла престилка. Иначе чувам, днес медицината много била напреднала, направо чудеса вършели, но за тези, които могат да си ги позволят. А, нямали сте пари, е това е друг въпрос! Съжалявам, ние не сме социални грижи. Работим частно, при нас всичко е вносно, марково, скъпа апаратура, затова сме толкова добри и още по-скъпи. Нямате пари за ново сърце, наистина жалко, но можете да продадете бъбрека си, за да помогнете на ваш близък. Готови сте на всичко, нали? Ами хайде да ви видим! Не можете?! Нямате други възможности, както и пари, разбираме. Съжаляваме Ви, но дотук, моля! За такива като вас е създадено общественото здравеопазване, идете там. Там безплатно могат да ви направят само аутопсия приживе срещу здравните ви вноски. Щели сте навярно скоро да умрете, нямате друг шанс, не се справяте, имате колкото само за хляб и малко водка. Наистина будите съжаление! Да, животът е лош, особено вашият, да, и несправедлив също... Съгласни сме, гадно е, ще кажете, че навярно родното здравеопазване ви прилича на пациент, на когото правят клизма със собствената му кръв, да, така е. Впрочем един точно това и викаше преди да издъхне и ни псуваше като хамалин, а уж беше бивш

учител. Някои верно се смахват, просто не издържат. Но ние кво сме виновни? То здравеопазването е като образованието ни, а пък то досущ като културата ни, т.е. всичко е производно на всичко! Май са прави онези, дето твърдят, че живеем в свинеферма — Schweinereich! Какво да се прави, богатството не е за всеки. То изисква грижи и постоянство, също както при фитнеса. Добре, че се сетих, трябва да подновя картата си в клуба. Та казвате, че умираете, нима смятате, че ние сме виновни по някакъв начин, но, моля ви, това е нелепо... стегнете се, моля ви, вземете се в ръце. Никой не е виновен за нечия деградация и неосъщественост, за това всеки сам си е виновен. Така, че бъдете така любезен и поне елементарно възпитан, идете и се скрийте някъде и там си умрете тихо или както намерите за добре, може и с шумна веселба, въпрос на манталитет, но, моля, да е някъде по-далеч от нас, успялата половина на човешкия род. Умрете си там някъде без да ни досаждате повече и не се опитвайте да скандализирате обществото с жалки трагикомедии и мелодрами, няма да трогнете никого! Можем да ви пожелаем само приятно разложение по пътя към един по-добър свят, това поне може би сте заслужили и още веднъж моля, без помисли за лъв тероризъм и социални революции. Това е анахронизъм, отречен от историята, а и видяхме вече всичко това докъде доведе. Така си разсъждавам и си представям своя дебат със системата и от време на време си отпивам от водката.

Домакинът още се бави, продължава разговорите си. Сега май е превключил на немски, доколкото чувам, май да. Ох, имам киселини, трябва нещо да подложя. Защо, преди да дойда не си взех сандвич или парче пица, като си знам стомаха. Мразя да пия на голо, ох, ето пак ме прорязва, ще си докарам така някоя язва, запалвам цигара. Махам с ръка да разкарам дима, все пак съм в чуждо жилище, не съм искал разрешение от стопанина дали мога да пуша и затова излизам на кухненския балкон. Вън вече е тъмно, минава девет. Изпускам дима и усещам как нещо влажно и студено да се лепва за бузата ми. Нещото наистина залепва, даже усещам, че то като че ли засмуква кожата на лицето ми и в следващия момент се увива вече като тюрбан около главата ми. Изтървах си цигарата и веднага отскочих назад. Бая се бях ушашкал. Отдръпвайки се, лепкавата материя се разви и пусна лицето ми. При отдръпването за част от секундата усетих колко мека и нежна всъщност бе странната материя, на която ненадейно се бях натъкнал на

тъмната тераса. Беше нещо хладно, влажно и уханно с лек дъх на пушек, солено и с аромат на фон дьо тен и нещо друго доста неопределено. Когато се поокопитих започнах от разстояние да разглеждам странния обект. Извадих малко фенерче, което винаги нося със себе си, щото къде ли не се завирам — такава ми е работата, и насочих предпазливо лъча. Върху простора беше проснато нещо, което на пръв поглед доста приличаше на огромен калмар. Жълтеникаво-розово с червени и виолетови жилки, както после забелязах, нещото потръпваше като живо. Внимателно огледах странния субект, увиснал от простора и предпазливо протегнах ръка. Онова там щом се приближих и моментално реагира. Светкавично се лепна за мен и почна да се увива около пръстите ми. Беше забавно, малко нелепо и малко страшно. Какво по дяволите беше това? Доближих се плахо още малко и го подуших. Странно, ухаеше много вкусно, чак премляснах и веднага усетих слюноотделяне, толкова беше въздействено усещането от този непосредствен контакт. Нищо не бях слагал в стомаха си от часове и сега водката го изгаряше. Повече много не се замислих, явно това бе някакъв перверзен деликатес на доктора, дето само разни баровци могат да си го позволят. Я виж, някои как си подслаждали живота, а ние простосмъртните не сме и чували даже за такива неща. Нито знаем какво е, нито как се приготвя, нито как се яде и поднася и по-добре понякога да не знаем. При тези неща също си има диференциация. Може би кулинарията е най-мощната и знакова сегрегация, социална и културна, между хората и класите. Така е, да, ние обикновените простаци, плембът трудно правим разлика примерно между трюфели и тирамису — и двете не знаем какво са. Затова ядем подлучени тиквички или зелник, а не омар в столисто тесто, „Бьоф Строганов“, телешко „Росини“, ястие на Барон фон дер Тренк, печено а ла Ришельо или а ла Метерних или пък ярка а ла Мария Терезия, а защо не и прочутата меча шунка на Кайзер Франц Йосиф I, също не би било зле печена гъска а ла Бисмарк или гъска а ла Мартин от Турс, змиорка а ла Балзак и десерт пудинг от лешници Мария фон Ебнер — Ешенбах и крем а ла Агнес Сорел и т.н. И така а ла, лала-бала, бла-бла, а за нас простосмъртните в закусвалнята — мусака, юфка, супа топчета, сютлящ, малиби и славянски гювеч все синоними на глада. Бедните се тъпчат, за да имат сили да бачкат, да изкарат смяната. Богатите бонвивани похапват изискано, за да могат после още по-

изискано да се радват на тщеславното си благополучие и суетно разточителство.

Та да се върнем на балкона. Аз, понеже съм си малко прост, гламав и арогантен, много не мисля, а съм дързък и нахален често пъти. Щото, ако се правиш на много възпитан, тих и скромнен, хората те мислят за балък и глупак и така се и отнасят с теб. Мисълта ми е, че животът ме е научил да бъда безцеремонен, не че съм лош човек, правилата са такива, а и средата ми е такава. Затова оная вечер, както казах, много не мислех, а и бях доста пиян да си призная. Докато чаках бая вкарах, не че не си дойдох и наквасен. Сериозно се увъртолих. Та за всичко съм си виновен аз, сам си го докарах всичко това, дето ми се случи по-късно. Дето викат хората, човек сам си е най-големият душманин, квото сам си направи и най-злите му врагове не могат го стигна! Казвам пак, без много да се замислям, извадих макетния нож от джоба на комбинезона и с точно премерено движение си отрязвах една ивица, широка около три — четири пръста от нещото. То светкавично се дръпна, сякаш изпита болка и се нави горе чак на простора около възето. Отрязаното парче потрепера в ръката ми и после се отпусна със затихващи конвулсии. Еба си, това май е живо — помислих си тогава. Я виж, тоя дявол докторът с кво си угажда!

Влязох обратно вътре в кухнята, седнах на масата и сложих отрязаното парче върху някаква чиния. Донарязвах го помня, на тънки ивици. От тях като роса изби розова лимфа и се разнесе още по-съблазнителен апетитен аромат. Отпих голяма глътка, тоя път вече си бях взел и чаша, като бял човек. Аре ша го чакам тоя, ша му се не види, дошъл съм на крака да му върша работа, аре ша го чакам, ша му се не знае и лайнияния богаташ — и замезих от онова нещо. Имаше странен, неопределен, но интересен вкус, напомнящ на свинска шунка, обаче доста по-наситен и тръпчив и същевременно малко лигав. Не бях опитвал дотогава нищо такова, малко ми се догади в началото, трябва да призная, но след това беше яко! И си долях още водка. Я, кво ядат хората, като свърша работа трябва да разбере какво е, как му викат. Така си седя, чакам и си се черпя и тогава май по някое време чух онзи призрачен глас, приглушен и тих, адски нежен и красив, който пееше много тъжна и прекрасна песен. Заслушах се и моментално се унесох, като моряк в песента на сирените. Песента ставаше все по-емоционална и завладяваща и толкова тъжна, тъжна чак сърцето ми

болезнено се сви от очарование, направо примря. Пееше се за похабения живот, изтлял без любов истинска любов, живот на младо момиче, живот повехнал с младостта, безвъзвратно отлетяла. Останали са само пепел и сълзи върху повехналия цвят на розата и едничка капка кръв като рубин и всичко се носи от вятъра на спомените, който се усилва, проехтява тътен на гръмотевица, иде буря, миг, преди да спуснат белият ковчег с момичето, небесните сълзи милостиво докосват капака. В този момент най-послед любимият се е завърнал, но вече е много късно, ковчегът вече е спуснат. Той не е бил дочакан... Тук навярно съм бил заспал и съм продължил да слушам песента в съня си. По-късно, миг преди да се събудя, явно съм колабирал.

По някое време докторът и гувернантката му, която се грижи за жилището, децата му са големи и живеят в чужбина, дошли да ме потърсят, за да ме поканят да започна работата, за която бях дошъл. Но какво заварили в кухнята, още се срамувам от постъпката си. Аз съм прост човек, при това злобен и елементарен, лишен от всякаква изтънченост, предусетливост и вродена деликатност, все неща, които малко или много отличават хората от елита. Сега надявам се разбирате защо съм действал така, не търся опрощение или оправдание, а само искам да проумеете по-добре постъпката ми и обстоятелствата около нея.

Та така, влезли и като видели грозотата на моето деяние, а то наистина се оказа изключително гадно и дръзко сега, като си давам сметка, гувернантката изпищяла от ужас и възмущение, а докторът се обидил и дълбоко покрусил. След това нещата се развили по следния начин. Както вече споменах, миг, преди да се събудя колабирах. Докторът опрял в шията ми пистолет спринцовка и изстрелял упойка в артерията ми. После пренесли тялото ми в лабораторията на доктора и там д-р Франкенщайн порботил върху мен. Нанесъл оперативно някои корекции, също така добавил и някои подобрения към мен. По-късно, когато дойдох на себе си, вече не бях обикновен човек, даже вече въобще не съм човек и то благодарение на моя благодетел — докторът. Сега съм член от семейството му, по-скоро съм част от домакинството му и се чувствам истински пълноценен, полезен и дните ми имат смисъл. Най-послед открих себе си и разбрах, че мога да бъда в услуга на другите и осмислих живота си по нов начин вече в качеството си на биомеханоид и то благодарение на доктора. Бог да го

благослови, велик човек, светъл ум и голям учен, надскочил своето време, откривател и философ мечтател!

Аз съвсем се отплеснах и сигурно вече се чудите какво пък толкова долно нещо съм извършил, за да преобърне такава нещо така радикално живота ми. Уверявам ви ужасно е! Но така се получава винаги, когато малки, нищожни хора като нас с черните си кални ръце, с които като същински къртове прием в своето невежество и по някаква случайност, когато пред нас застане съвършеният лик на прогреса, откривателството, на недостижимата научност, благородният и извисен полет на съзидателството, ние го сграбчваме със същите тези кални ръце, оскверняваме го, съсипваме го, тъпчем се с него, дъвчем го, лигавим го, смучем го, сумтим и после го прекарваме през жалките си черва. Така ценим прогреса, полета на мисълта и откривателството, затова и сме справедливо, даже милостиво наказвани. Дава ни се втори шанс и то какъв — да изкупим своята низост, невежество и безпардонна арогантност като нови едни полезни същества с нова самостоятелна значимост и със себеуважението на една добре работеща машина — уред, полезен и отговорен!

Моето престъпление срещу собствеността на това семейство, навредих много на тези хора, това престъпление към прогреса и човечеството, се състои в увреждане на неவிжданo откритие до този момент. Огромният калмар на балкона, който аз бях взел за някакъв странен деликатес, от простотия, се оказа велико научно откритие с общочовешко значение. Докторът, в чието жилище се разигра всичко това в онази съдбовна нощ, се оказа, че бил учен изследовател от световна величина и създал, изработил рокличка, въпросното феноменално откритие, детска дрешка, направена от жива шунка!!! Негово изобретение, създадено съвместно с института „Пастър“. И забележете в света имало само няколко такива роклички, негово дело, всяка от по четвърт милион долара. Тази, която аз така безмилостно наръфах, воден от долната си животинска лакомия, била първата. Други имало в Хон Конг, Щатите, Токио, Сидни и Лондон, но по-късно създадени. Това уникално и суперценно откритие можело да запази човек млад или от тази жива материя, изработена по изкуствен път, можело да се създават нови тъкани и органи. Кажете честно сега, какво в действително заслужавам, с какво съм натъпкал червата си, воден от просташка лакомия?!

Но тези роклички имали един недостатък, трудно се съхранявали и изисквали специални грижи. Държали ги в хладилници като истински деликатеси, но за да не изсъхват вътре, вечерно време трябвало да бъдат изнасяни, за да се освежават на въздух от прохладата на вечерния бриз, като поемат свежестта на нощта. Също така трябвало през деня да стоят на сянка, задължително на сянка и някое малко момиченце да ги носи върху себе си по няколко часа, но в никакъв случай да не играе, да не прави пакости, за да не би да ги нарани. Рокличките все пак били направени от жива шунка и трябвало много да се пазят. Затова се избирало някое много кротко, добре възпитано момиченце, което обличало рокличката и стояло с нея така няколко часа. Момиченцата можели през това време да свирят на пиано, живата шунка е много музикална и това ѝ се отразява добре. Запознати твърдят, че тя дори трептяла, когато се свири. Носена от дете по този начин, рокличката се хранела и се запазвала дълги години, даже някои роклички затлъстявали. Тази нова материя се храни като изсмуква жизнената енергия направо от човека. Така тя съществува като остава за дълго време сочна и свежа, но не трябва повече от няколко часа да стои върху детето. При по-продължителен престой рокличките ставали хищни и лакоми, а момиченцата, гостоприемници, постепенно залинявали, посинявали, ставали прозрачни като парафин, костите им се чупели и накрая децата умирали от пълно изтощение, изсмукани. Рокличката от жива шунка, за да може да продължи да съществува, трябва да ѝ се намери ново момиченце със здрав организъм, иначе можела да изсъхне, да се свие непоправимо и дори да загине без човешки биотокове, които да я захранват. Само, моля ви се, не прибързвайте с оценките, че това е чудовищно, че става въпрос за енергийно вампирство, за един вид човекоядство дори. Уверявам ви това е твърде елементарно и емоционално. Не можете или не искате да признаете величието на това откритие, замислете се! Лесно се раздават прибързани присъди, когато не сме обективни и това не ни коства нищо. Моля ви, повече научен обективизъм и смелост! В науката няма място за сантиментални малодушници и постоянно мрънкащи моралисти. Последните не ценят истински прогреса, а само броят отстрани жертвите и лицемерно въздишат, без да имат куража да се хвърлят в необятното поле на откривателството.

Освен всичко това, при правилно използване, рокличката може да бъде и разтоварвана от излишната енергия, за да не затлъстява. Тя може да бъде предоставяна, при определени условия, на разни субекти — фотомодели, киноартисти, политици, магнати или други разни много богати хора. Все такива, които искат да се подмладят или да спрат своето стареене, като заредят клетките си със свежи детски биотокове, които рокличката извлича от момиченцата и преотдава на крайния потребител. Така въпросният индивид може да се запази млад и силен неограничен брой години. Имало проблем само с децата, които бързо залянявали, имунната им система се скапвала, телцата им се покривали с рани и в края на краищата почивали. Това положение на нещата наложило докторът да осиновява няколко момиченца подред, за да продължи изследванията си, както и да може да спаси своето откритие. Рокличката от жива шунка било нещо изключително ценно и важно нещо, нещо, в което били заключени мечтите на хиляди богати хора, които не били готови да изоставят удоволствията на този свят, да се разделят с тях. Тя олицетворявала копнежа по вечната младост, неспирните забавления и удоволствия, край на болките, страданията, болестите, смъртта и скуката! Оттук насетне престоял един безкраен празник, но момиченцата умирали ли, умирали. Науката изисква жертви, докторът знаел това и неотлъчно следял процесите и резултатите, за да подобри и продължи живота на своето откритие, като същевременно намали себестойността на поддръжката, разхода на детска плът...

С две думи сега вече сте наясно и надявам се разбирате грозотата на престъпното мое поведение и безумство. След моето посегателство рокличката трябвало спешно да бъде транспортирана до клиника в Швейцария, където била извършена сложна животоспасяваща операция. Била направена трансплантация на живо месо, човешка шунка, на мястото на липсващото, унищожено от мен парче. Донор станала Настя, последното момиченце, което тогава носело рокличката. Парчето било отрязано от дупето на момиченцето и присадено. Рокличката се възстановила бавно и трудно, още личат лазерните прорези и шевовете, защото освен всичко тя трябвало да бъде и наново прекроена. Впоследствие това намалило значително цената ѝ. Тези процедури се отразили зле и на Настя. Тя много заляняла, защото сега трябвало постоянно по цял ден да носи болната

рокличка, на която след операцията предстояло дълго лечение. Имала нужда от много биотокове и нежност след преживения шок. Настя все пак не умряла, докторът направил, каквото било по силите му, за да я спаси, макар и само донякъде. Накрая, когато тя съвсем заляняла и крайниците ѝ започнали да се чупят от най-малкото напрежение или дори под собствената си тежест, той ги ампутирал и направил от малкото момиченце... ново откритие! След сложна и продължителна операция докторът ѝ имплантирал в стомаха биоенергетична сонда, която превръща газовете в кинетична енергия и тя по този начин сама можела да захранва кафе машината, миксера, тостера, фритюрника, миялната машина, а бе каквито си представяте там кухненски уреди. Така Настя била превърната в жив кухненски робот със собствен източник на енергия. Настя е първият биомеханоид кухненски робот, човек — машина, човек — уред, мултифункционален с естествен интелект и много удобен, леснопреносим. Зарежда се с дрожди и от ферментацията им вътре в човека, както обясних вече, отделените газове се трансформират от био в кинетична енергия, посредством сондата, имплантирана в стомаха и така се произвежда електричество. Освен това Настя е любимка на цялото семейство, разказва страхотни приказки, които сама измисля и има вълшебен глас, пее превъзходно. Именно нея бях слушал онази нощ, когато така злополучно се разви моя живот, заспивайки безпомощно, омаян от водката и нейният приказен глас. Тя стояла скрита на терасата и тихо пеела, ужалвайки тъжната си участ, сякаш предчувствала какво ѝ предстои. Заради тези ѝ дарования по-късно докторът направил всичко възможно да я спаси, като я превърнал в кухненски робот, само така могъл да запази уникалните ѝ качества и талант. Същевременно и дал и ново предназначение, запазвайки не на последно място и женската ѝ същност на присъствие в кухнята. Едва много по-късно разбрах значението и величието на тази негова разработка и нейното истинско, гигантско измерение в исторически и социален план.

Появата на биомеханоидите отбелязва настъпването на нова епоха в развитието на човешката цивилизация, в която експлоатацията на човек от човека минава на друго, по-високо ниво! Защото не е тайна за никого, че този свят се крепи на експлоатацията именно на човек от човека, социалното неравенство и произтичащите от това зависимости. В новите времена, в модерните социални реалности вече едни хора

могат да бъдат още по-полезни за други хора, от които са зависими. Просто едните предстои да бъдат преобразувани, въпрос на технически решения по-скоро, отколкото на морални такива. В бъдещето ближният ни няма да бъде само производителна сила, чиито усилия ще са единствено обект на покупко-продажба, някаква остойностена мярка, а значима необходимост, нова същност, при това в пъти по-продуктивна, ще бъде тя, когато науката успее да събере човека с машината! Идва нова ера! Идва новият Човек, Сврѣхчовекѣт, Негово Величество ая! Един нов Прометей се задава и развява своята революция над цялата потрѣпваща земя! Повече човек за човека няма да бъде вѣлк, а необходимост, добѣр помощник и дори луксозна вещь. Завинаги ще изчезне отчуждението, индивидите ще станат по-близки едни на други и взаимни. Хоризонтите пред новото човечество ще спомогнат за решаването на много икономически и социалнопсихологически днес проблеми. Врѣщане към античния идеал и неговата реализация в нови условия, създаването на говорещи оръдия. Само така човекѣт истински би изпълнил своето предназначение да създава блага и да бъде творец на света. Великата цел да превърнем ближният ни в рационален и практичен уред, неотделен от бита и производствените ни дейности, ще доведе бъдещите хора до короната на човешката еволюция и тяхната максимална реализация. Представете си само за миг новите хора и тяхното величие. Примерно стругари или строители с по няколко предни крайника, обогатени с огромни стоманени предмишници — изпълняват плана. Или миньори, покрити с мощни хитинови обвивки върху телата си, подобни на гигантски членестоноги, устойчиви на убийствената радиация, копаят под повърхността на спътниците на Юпитер или на Червената планета. Те са въорѣжени с големи раменни изработители, с чиято помощ вадят ценни метали от тези места. Помислете си за симпатичния учен, компютѣрен програмист, който е с мозѣк голям колкото коруба на галапагоска костенурка, а отдолу помрѣдват нежни пипалца. Тяло няма, не е и необходимо и компютѣрѣт му е вътре в него. Човек и машина са едно, тя е част от него вътре в организма му и самият той е компютѣр. Еврика, г-н професоре, докторе, вие сте гениален, вие сте направо бог, задавате нови хоризонти пред едно ново човечество!

Що се отнася до мен, до моята скромна личност, смея само да кажа, че аз съм самото начало на този грандиозен експеримент, на тази нова човеко-механична ера. Аз съм базовият стартов модел, но не се възгордявам прекомерно, имам отговорности!

Добрият учен, докторът, заради моята непристойна постъпка решил справедливо да ме накаже и направил от мен експериментален образец на биомеханоид. Ампутирал крайниците ми, за да насърчи покорството ми, но същевременно милостиво ми оставил възможността да бъда полезен. Дал ми, все пак нов шанс да преосмисля живота си, и днес аз съм му много задължен, защото вече съм свършено друго същество с висок нравствен идеал да служа и с висок морален потенциал от ползата, която принасям. Животът ми придоби смисъл, по-рано се разпилявах ден подир ден, като ходех постоянно пиян, бях дребен тарикат и мошеник, използвач и кръшкач, а днес, вижте ме, съм полезна клетка на обществото със свое място в него. И най-вече с точно предназначение, докторе, татко, благодаря!

Живея нов, втори живот у доктора под мивката в банята. Аз също съм с биоенергетична сонда, забита в стомаха и хранявам бойлера, пералнята, сушилнята, а с някои подобрения, които ми направиха в последно време, следя и климатиците в жилището. Мечтая си да мога да ловя спътникова телевизия. Докторът каза, че щял да помисли за това, като му остане малко свободно време и ако слушам. За да ми покаже колко ми има доверие, моят стопанин понякога си включва в мен електрическата самообръсначка и докато подстригва брадата си, си говорим, обичам го този човек. Всичко това, което ви изложих по-горе за новото човечество, съм го научил все от него. Той сега пише книга именно по тези въпроси, за да може по-добре да обоснове откритията си, да не би светът да не го разбере правилно и да го вземат за поредния зъл луд учен. Казвам ви истината, не знам на вас как ви изглежда отстрани, но докторът е много готин и мил човек. Ето например понеже знае, че съм пиянде понякога накисва дрождите ми, с които ме зарежда в бърбън, знае, че го обичам, за което също благодаря! Мисля си честно казано, че добавя към тях и други някои работи, които променят мисленето ми. Неща, които по-рано виждах и разбирах по един начин, отскоро ги виждам и преценявам по съвсем друг. Това било част от програмата, от израстването, от преобразуването, твърди моят благодетел. Не можело човекът само

външно да се променя, трябвало и вътрешно да се измени в нравствен и идеен план. В бъдещето новите хора, освен ново предназначение ще имат и нови храни и според тяхната роля в обществото ще имат и съответната нагласа и поглед върху действителността, създавана от веществата на точно определената за тях храна. Определените класи ще имат достъп до строго определени и съобразени субстанции и на точен брой вливания, които им се полагат/или/налагат.

Ох, пак се отплеснах, най-важното, което исках да споделя, е, че сега дните и нощите ми имат нов смисъл, аз съм полезен, аз съм функция, аз служа! А и колко много неща научих от моя стопанин, когато има време той обича да си приказва с мен. Най ми е приятно, когато ме взима в лабораторията си зад блиндираните врати и там само двамата можем да си говорим за всичко. Той обикновено работи върху разни фини джаджи, свързани с неговите открития, а аз му нагривам поялника или насочвам точен и прецизен лъч върху някоя платка, която правим двамата. Така веднъж например ми разказа за Аристотел, някакъв древногръцки философ. Не бях чувал за него, признавам си, иначе съм чел нещо за оня Аристотел Онасис и за Жаклин Кенеди, но за тоя, философа, нищо не бях чувал. Та тоя, философът Аристотел имал някакъв приятел Платон, шампион по бокс, но двамата за нищо не били на едно мнение. Все не се разбирали и ходели да си мерят силите, всеки да си отстоява своето в някаква горичка на някакъв хълм. Сигурно голям кютек е падало там! Мисълта ми беше, че тоя Аристотел бил казал някога, че човекът е „социално животно (zoopoliticon)“, пък по-късно някакъв сифилитик, също философ, Ницше, казал, че ще дойде време, когато човекът ще бъде преодолян, един вид надскочен, ще бъде изживяно твърде човешкото и тогава ще очакваме появата на свръхчовеците в един свят отвъд доброто и злото. Тоя Ницше докторът много го цени и все го цитира, много работа му вършел да обоснове теорията си. Той иска, както по-горе изложих, да създаде този нов свръхчовек, слят в едно с машините — биомеханоидът, че това именно е изражението на философията на онзи Ницше. Често ми разказва и за един подценяван много беден виенски художник, от който после треперел целият свят и който също имал идеи за свръхчовека като нова, вече господстваща раса. Неуспелият художник, на когото на подбив викали „бохемският ефрейтор“, участник в Първата световна война и подпалил Втората световна, бил

изложил всичките си идеи в книга, посветена на неговата борба. Докторът и нея редовно я цитира. Това художниците са опасна сган, освен че са луди като оня, продавача на слънчогледови семки, дето си резнал ухото, ами и са все пияндета до един. Нали имах комшия такъв, пиян се самозапали и изгоря, опасни са, ви казвам! Та тоя виенският мазач Шикългрубер беше, докторът му вика фамилиарно онкъл Ади, ама не знам дали наистина му е роднина, или просто така от уважение, бил казал някога, че „човешката цивилизация започва не с откриването на огъня или не дори с откриването на земеделието и опитомяването на домашните животни, а тогава, когато човекът подчинил ближния си!“ Ей, тоя доктор много е чел, ква библиотека има само, такъв като мен, ако ще цял живот да си бърше гъза с тия книги, пак ще останат, толкова са много!

А пък един друг път, научих за един друг пък философ, пак от моя благодетел, някой си Хобс, Томас Хобс, английски пичага, също ариец, живял през XVII век. Написал е „Левиатан“, как знам нали, ха-ха, бил материалист и бил като трън в очите на своите съвременници, много ги дразнел с възгледите си. Нали ви казах пичага голям, бунтар. Чувствам, че е бил от „Арсенал“ и аз съм за тях! Докторът една вечер дълго ми чете за него от история на философията, та съм запомнил дословно някои неща. Та тоя Хобс, звучи ми малко като „Хибс“, има такъв шотландски отбор, разсъждавал върху човека и смятал, че хората сме апарати, един вид машини, ръководени от емоциите и егоизма си, които определят психиката и поведението ни. Човек се бори непрекъснато за своето оцеляване и търси начини да задоволява безкрайните си желания. Това е естеството на човека според Хобс и поради тези си особености хората са егоистични автомати, които се движат постоянно и неминуемо стигат до сблъсък помежду си. Така моделирани и ръководени от своите инстинкти, те вървят към всеобщ конфликт.

Такова предопределение дава на автоматите — човеци едно нетърпимо положение от постоянно противопоставяне и отстояване на себични користни цели в едно битие, в което човешкият живот е „отшелнически, беден, противен, скотски и кратък.“ — Твърде безсмислено и неефективно е такова съществуване, хората трябва да бъдат полезни и да принасят полза с действията си, а не да пораждат хаос. Въпрос на контрол и правилна организация в преследването на

целите, без това са загинали толкова цивилизации досега — заключи моят благодетел.

Докторът постепенно и полека ме въведе в света на своите идеи, за да може да даде отговор на някои мои питання и най-вече, за да ми разясни в какво ме е превърнал и какво всъщност съм аз. Да съм наясно с нещата, какво се очаква от мен. Тогава, позовавайки се на онзи Хобс, той доразви идеите си пред мен. Човекът трябва да бъде преосмислен и пресътворен, за да не бъде глупав и безполезен автомат, само примитивна биология. Нужна е промяна, радикална, от съвършено друго естество, защото на този етап само законите, в частност религията, идеологиите не са в състояние трайно да променят хората и да ги държат постоянно в покорство и да потискат духа им. А човешкият дух е покварен, зъл и вероломен и оставен сам на себе си може да нанесе големи поражения и дори да се самоунищожи пак поради вродената си лошотия. Някога хората са били животни, първични животни в истинския смисъл на думата, белези от тази си същност проявяват и днес в отношенията помежду си при определени обстоятелства. По-късно след много хиляди години някои се изправили, еволюирали и създали първите човешки общества. Хората се осъзнали като социална общност, възникнала държавата, появили се законите, данъците, репресивния апарат, разделението на труда и отговорностите и различията, и неравенството. По думите на Аристотел човек се превърнал в „социално животно“, каквото е и до днес, (zoopoliticon), май тъй го рече. Сега в днешно време, продължи моят благодетел, предстояло на човечеството да направи следващата крачка в своето развитие. Във високоразвитото постиндустриално общество трябвало да се състои обединението на човека с машината, което да доведе до появата на съвършено нова същност на homo — mechano politicon или на човека като социализирана биомашина. Реализиране на съвместителството в единен организъм на биологичен апарат, със собствен, контролиран интелект, съчетан с механична конструкция, роботизирана, високо прецизна и издръжлива. Настъпва най-светлата епоха в човешката история, в която човешкото ще бъде преодоляно, разбери животинското, и човек за човека ще бъде вече уред, оръдие и средство. В това се заключава бъдещето на Прогреса, когато всеки индивид в новата си биомеханична същност ще има строго предназначение и трудови параметри, заложи в програмата

му. Схващате ли сега, този човек, докторът, е истински гений. Само така може да бъде изградено общество, истински проспериращо, без социални колизии, които да разходват обществената енергия в ненужни и безсмислени класови борби. Това можело да стане, да бъде изграден този нов прогресивен строй, само чрез преосмислянето на човешката същност и нейното преобразуване, неизбежна необходимост по пътя към постигането на всеобщо щастие. А има ли по-голямо щастие от това да си пригоден и полезен, в услуга на другите? Та така, пътят минавал през преобразуването на човека в нова свръхпроизводителна биомеханична субстанция, надеждно и смислено контролирана. Така само може да бъде осъществен истинският прогрес! Тогава вече човечеството щяло само в собствените си ръце, множеството си ръце, да държи съдбините си и само да чертае своето развитие и завинаги да се отърве от зависимостта си от абстракцията Бог. Идеализмът, смята моят благодетел, може успешно да бъде заменен с един добре организиран и изчислен механизъм, който да поеме неговите функции, въпрос на премерени съприкосновения и други зависимости.

И накрая, нека да приветстваме новите хоризонти и заревото им, нека да посрещнем изгрева на новия машинен човек, биомеханоида, Негово Величество Свръхчовекът, който отбелязва настъпването на нова Ера със своето преобразяване. Той няма повече да бъде слабо, обречено маймуноподобно, а ще бъде хегемон, извисен над всичко човешко, отвъд доброто и злото. Сам той ще бъде новото божество на прогреса! Ето го! Той гордо крачи към нас, излязъл от доменните пещи на бъдещия ден, и в гърдите си носи не слабо инфарктирало сърце, изпълнено със съмнения и страх, а мощно неизхабяемо зъбчато колело от хромванадиева стомана. Нека му се поклоним! Алилуя, техно Алилуя! Хайл! Хайл! Хайл! — патетично заключи докторът, обобщавайки така концепцията си, на която бе посветил живота си. Признавам си, не всичко разбирах, но от уважение се съгласяхах. Все пак докторът толкова си бе поиграл с мен, не исках да го разочаровам, дължах му го. Но и досега се чудя понякога какво ли би казал за всичко това оня, шампионът по бокс, приятелят на Аристотел, дете все не бил съгласен с него?

Иначе в личен план, ако разрешите, бих искал да споделя с Вас и още нещо. След всички перипетии, които преживях, освен че бях

превърнат в полезна клетка на обществото или по-скоро на дома на доктора, вече имам смислен и производителен живот и освен всичко това искам да кажа, че най-после срещнах любовта! Така е обикновено, когато губим едно нещо, никога не знаем какво печелим насреща му в замяна. Да, наистина, кълна се, открих любовта, онази голямата, истинската любов, дето влудява поетите, за която само бях чувал. Преди имах само цинично и вулгарно отношение към жените, на ниво венерически съприкосновения, нищо възвишено. Днес съм изпълнен с благороден, неземан трепет... аз съм влюбен в Настя! Ето, казах го! Трябваше да ви го призная ох, олекна ми! Обожавам я! Обожавам нейните приказки и вълшебни песни, които тя пее късно нощем с приглушеното си прекрасно гласче, а аз я слушам от банята, затаил дъх и превъртам прането. Особено съм щастлив, трябва още да ви споделя, направо се разтапям, когато заедно с нея сме включени в една и съща електрическа верига и през нас преминават фотоните на един и същи електрически заряд. И ако това не е щастие, неземна радост, здраве му кажи! Пожелавам на всички Вас да срещнете своето щастие в настъпващата нова ера. Обичайте ближните си и се грижете за настройките им така, както Вас ви обича и се грижи за Вас Машината, вътре във Вас, тик-так, цък-цък, тик-так, цък-цък, тик-так, цък-цък... ох!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.